Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU **№22-2012 MARTIE** *tipărit de parohul Serghei Popescu*

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate şi atitudine ortodoxă „Graiul Ortodoxiei" este un sfetnic bun al trezirii duhovniceşti şi al desăvârşirii, ajută la regăsirea obârşiilor şi la statornicirea valorilor creştine strămoşeşti, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinţilor mari dascăli şi în văţători ai Bisericii, la întărirea credinţei şi urmarea neabătută a căii mîntuirii.

Şeicul Arabiei: toate Bisericile din regiune trebuie distruse

Şeicul Abdul Aziz Al-Asheikh, Marele Muftiu al Arabiei Saudite, cea mai înaltă autoritate musulmană din ţara sunită a declarat în această săptămână că este necesar să fie distruse toate Bisericile creştine în regiune şi că nicio religie înafară de islam nu trebuie tolerată în Peninsula Arabă.

Al-Asheikh a făcut această declaraţie într-o întâlnire cu un ONG kuweitian numit *Societatea pentru Renaşterea Moştenirii Islamice* (*Society of the Revival of Islamic Heritage*), ca răspuns la o întrebare care se referea la ce spune *Sharia* (legea islamică) despre zidirea Bisericilor, a raportat publicaţia creştină de limbă arabă Linga.org.

Întrebarea făcea referire la o controversă în parlamentul kuweitian în care un deputat a chemat la distrugerea tuturor bisericilor, care a fost restrânsă la interzicerea construirii altora noi.

Arabia Saudită este o ţară în care rapoartele demografice arată că sunt 100% musulmani, şi celelalte religii sunt interzise. Totuşi o minoritate de creştini există neoficial. În estimările independente din 2008 se arată că există cel puţin 800 000 de creştini în Arabia Saudită. Deşi nu există biserici oficiale, creştinii se roagă în case.

Printre creştinii din Arabia sunt şi migranţii şi muncitorii străini. Recent mai mulţi creştini etiopieni au fost arestaţi pentru vina de a se ruga lui Hristos într-un apartament privat.

Muftiul s-a referit la o frază care se crede că a fost rostită de Mohammed însuşi care a spus că „nu trebuie să fie două religii în Peninsula Arabă", ceea ce a fost interpretat că toate bisericile din Arabia trebuie distruse. În Kuweit există Biserici creştine.

Cuvintele muftiului au stârnit vii controverse chiar şi printre musulmani. Raymond Ibrahim de la organizaţia *Jihad Watch*, un blog critic la adresa extremismelor, a spus că dacă aceeaşi măsură s-ar lua în lumea occidentală de către creştini, mii de moschei ar trebui distruse şi zeci de milioane de musulmani ar fi persecutaţi.

„**Dacă luăm în considerare isteria care circulă prin vest, unde indivizi fără autoritate ofensează islamul – spre exemplu un soldat sau un pastor necunoscut – imaginaţi-vă ce s-ar întîmpla dacă corespondentul marelui Mufti, adică Papa, ar declara că toate moscheile din Italia trebuie distruse. Imaginaţi-vă vulcanul media care ar erupe, strigătele de intoleranţă şi bigotism, cererile de a-şi cere scuze etc.**" a spus Ibrahim.

Gânduri la Duminica a III-a din Post – a Închinării Sfintei Cruci

După cum, marelui Har primit de apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Faţă a Domnului, i-a urmat (la patruzeci de zile) marea încercare a Pătimirii şi Răstignirii Domnului, tot aşa, în Postul Mare, după harul şi lumina celei de a doua Duminici a Postului, urmează Duminica Închinării Sfintei Cruci. Şi aşa cum apostolii, prin harul primit pe Tabor, au putut purta şi apoi "înţelege" Taina Crucii, tot aşa, creştinul primeşte har şi putinţă de a *contempla*, spre a înţelege - fie şi *de departe* - Taina Crucii şi a Suferinţei Fiului lui Dumnezeu Întrupat. *Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru Dânsul, să nu piară, ci să aibă viaţ ă veşnică*" (In. 3, 16).

Aşadar, Dumnezeul nostru Cel *fără de moarte*, **din iubire** a primit şi a ***bine-voit*** a gusta moartea pentru noi, aşa cum tot din iubire *a primit, pentru mântuirea noastră, a Se întrupa* (cum zicem la antifonul al doilea de la Sfânta Liturghie). Şi luând asupra Sa firea omenească, cu toate ale ei, de bună seamă că a *bine-voit* a împărtăşi tot ce o priveşte, inclusiv limitările ei: sete, foame, oboseală, precum şi suferinţa sufletească (întristare, teamă, părăsire, angoasa morţii şi toate cele din Getsimani) şi trupească (toate ale pătimirii şi ale Crucii) şi, în cele din urmă, moartea.

Pe toate acestea, Cel Care este neatins de suferinţă şi de moarte, putea, dumnezeieşte, să le depăşească cu uşurinţă, fără să fie vătămat trupeşte şi sufleteşte de nimic. Dar aceasta ar fi însemnat să nu asume deplin condiţia omenească, adică să nu se facă *om deplin*. Şi nefăcându-Se om deplin, tot ne-deplin l-ar fi şi mântuit pe Om. De aceea Părinţii Bisericii au luptat atât de mult, uneori până la sânge şi moarte, pentru a apăra integritatea şi plinătatea firii dumnezeieşti şi omeneşti unite în Iisus Hristos, conştienţi fiind că orice ştirbire sau adăugire adusă uneia dintre ele, aduce cu sine ştirbirea mărturisirii şi a trăirii după dumnezeiasca descoperire a *firescului* pe care ne-a adus-o Domnul prin întrupare.

Aşadar, pătimirea şi Crucea Domnului sunt icoana supremei iubiri a lui Dumnezeu pentru noi: *Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are: ca sufletul să şi-l pună pentru prietenii săi (pentru cei pe care îi iubeşte)* (In. 15, 13). De aceea, Sfânta Cruce ni se pune înainte, în această duminică de la jumătatea postului (Săptămâna Patimilor fiind socotită, liturgic – nu gastronomic şi spiritual -, în afara postului), pentru a ne închina ei şi pentru a contempla în ea nu doar ***pătimirea cea de-bună-voie*** a Domnului ci, mai ales, ceea ce ea reprezintă, înfăţişându-L pe Cel răstignit pe cruce ca pe acela Care, în dragostea Sa, Dumnezeu fiind, *S-a micşorat pe Sine, chip de rob luând, întru asemănare oamenilor făcându-Se, şi la înfăţ işare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi moarte de cruce* (Filipeni, 2, 7-8). De aceea şi la sfârşitul (otpustul) slujbelor din primele zile ale Săptămânii Patimilor se spune despre Domnul ca fiind *Cel ce vine spre pătimirea cea de-bună-voie, pentru mântuirea noastră*.

Prin *ascultarea Sa până la moarte*, Domnul vrea să ne dea pildă de încrederea pe care suntem chemaţi să o avem în Dumnezeu, în vreme de suferinţe şi încercări… Că a urma lui Hristos nu înseamnă a ne aştepta la o viaţă fără încercări şi fără piedici, fără ispite şi fără căderi. Căci, *El Însuşi fiind ispitit* (cf. Evr. 2, 18), ne spune: *oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie* (Mc. 8, 34). De aceea spune Domnul: *În lume necazuri veţ i avea, dar îndrăzneţ i, Eu am biruit lumea* (In. 16, 33). Iar Sfântul Apostol Pavel ne previne, zicând: *Toţ i cei ce voiesc să trăiască cu bună-cucernicie în Hristos Iisus vor fi prigoniţ i* (2. Tim. 3, 12), căci, zice Domnul: *dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni* (In. 15, 20).Iar Sfântul Evanghelist Luca adaugă, pentru cel ce vrea să urmeze Domnului: *să-şi ia crucea sa* ***în fiecare zi*** (Lc. 9, 23). E vorba aşadar de ***crucea*** proprie, adică de limitările propriei firi, cu moştenirile ei şi cu slăbiciunile şi neajunsurile ei, care se întâlneşte, *în fiecare zi*, cu slăbiciunile, cu neajunsurile şi cu limitele celui de lângă noi. De aceea, apostolul ne îndeamnă *să ne îngăduim unii pe alţ ii, în iubire* (cf. Ef. 4, 2) şi *să ne purtăm sarcinile unii altora, că aşa vom plini legea lui Hristos* (cf. Gal. 6, 2).

Depăşirea propriilor neajunsuri sau a neajunsurilor şi limitelor celor din jur, nu vine prin "atacarea" lor frontală sau, şi mai puţin, prin respingerea lor, mai ales atunci când se manifestă sub formă de *prigoană*, din partea celor din jurul nostru… Căci Cel Căruia urmăm ne îndeamnă, aşa cum Însuşi ne-a dat pildă: *să iubim pe vrăjmaşii noştri, să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să facem bine celor ce ne urăsc şi să ne rugăm pentru cei ce ne asupresc* (cf. Mt. 5, 44). Aceeaşi *predanie* ne-au lăsat şi apostolii care: *ocărâţ i fiind, binecuvântau, prigoniţ i fiind, răbdau, huliţ i fiind, se rugau* (cf. 1. Cor. 4, 12-13).

Astfel, pentru noi cei de astăzi, care suntem înclinaţi mai degrabă să *răspundem răului cu rău* (cf. Rm. 12, 17), Domnul ne propune, la vremea înjumătăţirii postului, harul şi puterea Crucii Sale, pentru a ne întări în nevoinţa şi efortul pe care le facem, atât pe plan trupesc, cât şi pe plan sufletesc. Căci, *pentru noi cei ce ne mântuim,* Crucea *este puterea şi înţ elepciunea lui Dumnezeu* (cf. 1 Cor. 1, 18; 23). Această *putere* vine în ajutorul a tot sufletul care caută să urmeze Domnului Hristos, cuvântului Lui, poruncilor Lui, după ce, prin Botez, a consimţit *ca omul nostru cel vechi să fie răstignit împreună cu El* (cf. Rm. 6, 6), căci *cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele* (Gal. 5, 24), ştiind că, *dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă* (2. Cor. 5, 17). Puterea binefăcătoare şi mântuitoare a Crucii constă, aşadar, în faptul că Domnul, Cel Care a pătimit şi a murit pentru noi, a asumat, pentru a nimici ceea ce stă la temelia a tot răul: păcatul (neascultarea Adamului celui vechi) şi urmarea lui firească, suferinţa şi moartea. De aceea îl numim *mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul* lumii (cf. In, 1, 29). Taina aceasta se lucrează în fiecare dintre cei botezaţi. În ce fel?

Noi *toţ i cât i în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat. Deci ne-am îngropat cu El în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morţ i, prin slava Tatălui, aşa să umblăm şi noi, întru înnoirea vieţ ii; căci dacă am fost altoiţ i pe El, prin asemănarea morţ ii Lui, atunci vom fi părtaşi şi ai învierii Lui* (cf. Rm. 6, 3-5). Şi acesta este motivul pentru care înţelepciunea sfinţilor noştri înaintaşi a rânduit cinstirea şi prăznuirea Crucii Domnului tocmai la înjumătăţirea postului pregătitor pentru întâmpinarea Învierii Lui din morţi. Aceasta se face, pentru cei care caută să-şi răstignească *patimile şi poftele*, prin post şi rugăciune, o culme a nădejdii, de pe care se zăreşte şi se anticipează deja lumina Învierii. De aceea şi Evanghelia Duminicii acesteia se încheie, după ce vorbeşte de purtarea crucii şi de urmarea lui Hristos, cu o făgăduinţă încurajatoare din partea Lui, zicând: *Adevărat grăiesc vouă, că sunt unii dintre cei ce stau aici care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăţ ia lui Dumnezeu venind întru putere* (Mc. 9, 1).

Aceste cuvinte se refereau atunci la pregustarea, de către apostoli, a harului dumnezeiesc şi a luminii, primite pe Tabor, care, la rândul lor s-au făcut pregustarea Învierii Celui care va pătimi, va fi răstignit, Se va îngropa şi a treia zi va învia. Iar pentru noi, cei care astăzi urmăm calea postului, cuvintele evangheliei înseamnă o încurajare şi o întărire, încredinţându-ne că greutatea postului şi a ispitelor pe cale le întâlnim în post şi, în general, pe calea vieţii, nu sunt lipsite de sens şi de perspectivă. Iar sfântul Pavel ne încredinţează că: *pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de slava care ni se va descoperi* (Rm. 8, 18), încurajându-ne să primim *crucea* propriilor încercări, atât în perspectiva praznicului care deja se întrevede, precum şi în perspectiva veşniciei. Şi tot el ne îndeamnă: *să alergăm cu stăruinţ ă în lupta ce ne stă înainte, cu ochii aţ intiţ i asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţ ei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţ inut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu. Luaţ i aminte dar la Cel Care a răbdat de la păcătoşi asupra Sa o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţ i osteniţ i, slăbind sufletele voastre* (Evr. 12, 1-3).

Fie ca închinarea la Sfânta şi de-viaţă-făcătoarea Cruce a Domnului care ni se pune înainte în această duminică, să reverse asupra noastră a tuturor puterea şi harul ce izvorăsc din Cel Care a adus prin ea *bucurie la toată lumea*, pentru a putea cânta într-un glas:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă Învierea Ta o cântăm şi o slăvim.

DESPRE TAINA SFÂNTULUI MASLU

"INVĂŢĂTURA DE CREDINŢĂ, CREŞTINĂ, ORTODOXĂ,"

In strinsa legatura cu Taina Marturisirii este Taina Maslului. Scopul ambelor taine este acelasi, adica vindecarea credinciosilor de bolile de care sufar. Dar, in timp ce Taina Marturisirii vindeca bolnavul de bolile sufletesti - de pacatele sale - prin Taina Maslului el se tamaduieste, indeosebi, de bolile trupesti, adaugindu-se si cele sufletesti, adica iertarea pacatelor.Domnul Hristos in activitatea Sa mesianica a vindecat nenumarati bolnavi de bolile si neputintele lor. Pentru aceste tamaduiri El nu le cerea decit dorinta de a se vindeca si credinta in puterea Sa. Insa, de multe ori, odata cu tamaduirea bolilor trupesti, El le ierta si pacatele (Matei IX, 2), cerindu-le sa nu mai greseasca (Ioan V, 14). Ceea ce inseamna ca exista o strinsa legatura intre boala si pacat (Luca IV, 39), pentru ca exista o strinsa legatura, o influenta reciproca intre suflet si corp.Apostolii Domnului Hristos continuind opera mintuitoare a Invatatorului lor, au fost imputerniciti de El - sa vindece pe membrii Bisericii de boalele si nepturintele lor. In acest scop, a infiintat Taina Maslului, imputernicind cu savirsirea ei pe Apostolii si urmasi lor.Din aceste motive, credinciosii au pentru tamaduirea neputintei lor trupesti pe linga remediile medicale si un mijloc duhovnicesc de vindecare, anume: Taina Maslului.Ea este acea taina care prin ungerea cu untdelemnul sfintit de preoti, impreuna cu anumite rugaciuni, se coboara harul Duhului Sfint peste bolnavul respectiv, I se iarta pacatele si se impartaseste totodata tamaduire trupeasca sau usurarea durerilor si intarire sufleteasca. Ungerea cu untdelemn era practicata in religiile vechi, fie pentru cult, fie pentru vindecarea bolnavilor. La evrei, in Vechiul Testament, se aducea ca jertfa (Iesire XXIX, 40; Levitic, II, 4); pentru sfintirea lucrurilor trebuincioase la slujba (Iesire XL, 9). Se intrebuinta si pentru sfintirea unor oameni in anumite emisuni, pentru ungerea regilor si imparatilor Saul (I Regi XV, 1), Solomon (III Regi I, 34); pentru ungerea preotilor Aaron (Iesire XXIX, 7); pentru ungerea profetilor, Elisei (III Regi XIX, 16).

In Noul Testament se folosea ca medicament pentru ungerea bolnavilor, dupa cum ne arata pilda samarineanului milostiv, unde acesta unge cu untdelemn pe un ranit cazut intre tilhari (Luca X, 34). Domnul Hristos cind a trimis pe Apostoli la propovaduire, intr-o misiune de proba, le-a dat puterea de a vindeca pe bolnavi, ungindu-I cu undelemn: Â«Si socoteau multi demoni si ungeau cu untelemn pe multi bolnavi si-I vindecauÂ» (Marcu VI, 13).

Aceasta practica a ungerii cu untdelemn a fost consfintita de Mintuitorul Hristos si ridicata la rangul de taina, dupa invierea Sa. Acest fapt il aminteste Sfinta Scriptura, cind spune ca Domnul Hristos, dupa invierea Sa, s-a infatisat pe Sine viu Apostolilor Sai si li s-a aratat timp de patruzeci de zile Â«si vorbind cele despre imparatia lui DumnezeuÂ» (Fapte I, 3). Deci, in acest rastimp, de patruzeci de zile a instituit Taina Maslului.

Aceasta o confirma faptul ca Sf. Iacov - ruda Domnului si episcopul Ierusalimului, indemna pe crestini ca atunci cind sint bolnavi sa savirseasca Taina Maslului. Â«Este cineva bolnav intre voi? Sa cheme preotii Bisericii si sa se roage pentru el, ungindu-l cu untdelemn, in numele Domnului. Si rugaciunea credintei va mintui pe cel bolnav si Domnul il va ridica si de va fi facut pacate se vor ierta luiÂ» (Iacov V, 14-15).Din spusele Sf. Iacov se vede ca este vorba de o taina si nu despre o ungere obisnuita cu untdelemn, pe care o putea face orice credincios sau orice om si nu numai preotii. Nu este vorba nici de o ungere harismatica, adica o ungere cu vindecari minunate pe care o faceau unii credinciosi, inzestrati cu aceasta putere prin harul Duhului Sfint - harismaticii: Â«Si unuia I se da prin Duhul Sfint cuvint de intelepciune… iar altuia darurile vindecarilor, intru acelasi DuhÂ» (I Corinteni XII, 8-9; Marcu XVI, 18).

Mai mult, aceasta ungere cu untedelemn despre care vorbeste Sf. Iacov, aduce dupa sine prin rugaciunea credintei -a preotilor - nu numai vindecarea trupului si Â«iertarea pacatelorÂ» prin harul Duhului Sfint. Deci, untdelemnul si rugaciunea - partea externa - preotii ca savirsitori - administratorul - usurarea suferintelor sau chiar vindecarea lor, impreuna cu iertarea pacatelor - partea supranaturala.Avem toate elementele constitutive ale tainei. Ele ne dovedesc ca Domnul Hristos a instituit Taina Maslului, imputernicind pe Apostoli si urmasii lor s-o indeplineasca in cazul crestinilor bolnavi, pentru vindecarea lor.

Taina Maslului se adminstreaza credinciosului bolnav sau la mai multi bolnavi, - enoriasilor unei parohii, in anumite zile, - pentru vindecare de anumite boli sau iertarea pacatelor lor.Ea se oficiaza de sapte preoti - preotii Bisericii (Iacov V, 14) in conformitate cu cele sapte daruri ale Sfintului Duh (Isaia XI, 2-3). La nevoie pot oficia si doi sau chiar un preot.Â«Rugaciunea credinteiÂ» o constituie partea formala a tainei si consta din repetarea rugaciunii: Â«Parinte sfinte doctorul sufletelor…Â» de sapte ori, impreuna cu sapte pericope evanghelice, sapte pericope din Apostol si alte rugaciuni. In rastimpul rugaciunii, se unge bolnavul cu untdelemnul sfintit, in prealabil, de preoti, prin repetarea rugaciunii de sfintire de sapte ori.

Taina Maslului este precedata - cind se administreaza unui bolnav - de Taina Pocaintei, cind acesta este in masura de a face marturisirea. Prin Maslul se iarta bolnavului pacatele care eventual au fost uitate la marturisire. Dupa Taina Maslului bolnavul primeste Taina Sfintei Euharistii.

Taina Maslului se administreaza bolnavului care isi exprima dorinta de a o primi si este constient spre a face marturisire la Taina Pocaintei. Ea se administreaza si bolnavului care-I mai grav suferind, la dorinta familiei acestuia si care garanteaza de dreapta credinta a bolnavului si de probabilitatea de a o fi primit daca ar fi fost in posibilitatea de a se exprima.

In asemanare cu Taina Botezului, Maslul se oficiaza si pentru copiii bolnavi, la cererea parintilor. Si la bolnavii gravi si la copii, administrarea maslului se bazeaza pe faptul ca Domnul Hristos a vindecat anumiti bolnavi in urma rugaciunii casnicilor lor. Vindecarea unui demonizat orb si mut (Matei XII, 22), vindecarea fiicei cananeiencei (Matei XV, 22-28).

Dar efectul tainei, adica vindecarea trupeasca a bolnavului nu este totdeauna evidenta; bolnavul nu se vindeca in mod automat, caci atunci taina ar deveni un act magic. Taina Maslului este o rugaciune adrestat lui Dumnezeu si ca orice rugaciune, indeplinirea ei depinde de atotstiinta si bunatatea divina. El singur stie si hotaraste ce-I folositor omului. Ea mai depinde si de credinta bolnavului.

Insa, prin maslu, bolnavului I se iarta pacatele si daca nu se vindeca trupeste, simte o usurare a suferintelor si o intarire sufleteasca.La romano-catolici maslul se numeste ungerea din urma, El se administreaza ca o hrana de intarire pentru plecarea bolnavului din aceasta viata. Insa, pentru credinciosul bolnav taina are psihologic vorbind tocmai un efect contrar. Bolnavul se demoralizeaza, cind I se oficiaza Taina Maslului, stiind ca in curind va muri.Protestantii neaga maslului caracterul de taina, sustinind ca in afirmatiile Sf. Iacov (V, 14-15) este vorba de o ungere harismatica sau medicinala. De la ei s-au inspirat unii crestini din vremea noastra. Acestia afirma ca maslul nu este o taina si deci nu se poate administra celor bolnavi, pentru ca nicaieri in Sfinta Scriptura nu se arata ca a fost instituita de Domnul Hristos.S-a amintit, ca nu exista un loc expres in Noul Testament unde sa se arate ca Domnul Hristos a instituit Taina Maslului. Dar puterea data de Mintuitorul Apostolilor cind au fost trimisi la propovaduire, in misiunea de proba, spre a unge pe bolnavi cu untdelemn si a-I vindeca (Marcu VI, 13), este un inceput al maslului, cum a fost botezul Domnului Hristos pentru botezul crestin. Maslul a fost instituit de Domnul Hristos, dupa invierei, in rastimpul celor patruzeci de zile, pina la inaltarea Sa la cer (Fapte I, 3).Afirmatiile Sf. Iacov (V, 14-15) care arata clar elementele unei taine si faptul ca ea se savirsea in timpul Apostolilor sint proba neindoielnica a maslului care provine de la Mintuitorul Hristos; iar noi sintem datori a-I crede pe ei. Necrezind in Apostoli nu credem nici in Domnul Hristos. Â«Cel ce va asculta pe voi pe Mine Ma asculteÂ» (Luca X, 16).

Deci, Taina Maslului provine de la Domnul Hristos.Se mai afirma ca Taina Maslului n-a existat nici cind ca taina, ci ea a fost pe timpul Mintuitorului si Apostolilor ca o ungere harismatica pe care ucenicii Domnului Hristos o indeplineau prin puterea data lor sau Mintuitorul sau de Duhul Sfint si prin care ei vindecau pe cei bolnavi fie ungindu-I cu untdelemn, fie punindu-si miinile peste ei. Astfel, misiunea de proba, Apostolii ungeau pe bolnavi cu untdelemn si-I vindecau (Marcu VI, 12-13). Dupa Inviere, Domnul Hristos le da imputernicirea Apostolilor de a vindeca pe bolnavi si prin punerea miinilor: Â«pe bolnavi miinile isi vor pune si se vor face sanatosiÂ» (Marcu XVI, 18).

Asemenea vindecare harismatica a savirsit si Sf. Pavel in insula Malta, vindecind Â«de friguri si urdinare cu singeÂ» pe tatal conducatorului insulei, prin punerea miinilor peste el unita cu rugaciune (Fapte XXVIII, 8). Deci nu este necesara ungerea cu untdelemn, ci numai rugaciunea.Evident, Apostolii prin harismele lor speciale faceau vindecari in mod extraordinar, minunat, cu undelemn si fara untdelemn ci numai prin rugaciuni si punerea miinilor. Aceasta nu inseamna ca nu exista Taina Maslului sau ca la aceasta taina lipsea untdelemnul. Sf. Iacov (V, 14-15) arata in mod expres ca de la aceasta taina nu putea lipsi undelemnul, care era materia tainei, cum este apa la botez si piinea si vinul la Sfinta Euharistie.

Untdelemnul, precum s-a aratat, trebuie sfintit de preoti, cu care se unge bolnavul. Acesta intareste faptul ca Maslul este o taina si nu o ungere medicinala pe care o poate face orice credincios, ungind bolnavul cu untdelemn obisnuit. In sfirsit, se mai sustine de aceiasi crestini, inutilitatea maslului pe motiv ca nu toti bolnavii carora li se oficiaza maslul se vindeca, iar unii chiar mor.

Efectul Maslului este iertare pacatelor si intarirea sufleteasca a bolnavilor, precum si vindecarea trupeasca.

Insa, vindecarea trupeasca nu se indeplineste la toti bolnavii pentru ca aceasta este in functie de credinta bolnavului si de atotstiinta lui Dumnezeu, care hotaraste asa precum socoteste ca este bine pentru bolnav.

Taina nu este un act magic spre a vindeca pe toti. Ea nu este un leac universal contra morii. Cei care primesc Taina Maslului se intaresc sufletele si chiar daca pleaca dintre noi, sint mai linistiti, mai impacati sufleteste, decit cei carora nu le se administreaza aceasta taina.Taina Maslului a fost practicata - precum s-a amintit - dintru inceput in Biserica cu mult folos pentru crestini si o amintesc Origen, Sfintul Ioan Gura de Aur, si Papa Inocentiu I.

Si astazi este necesara pentru credinciosii bolnavi, caci pe linga medicamentele care vindeca corpul este nevoie si de intarirea sufletului, de ridicarea moralului aceluia care sufera.

Trei lucruri care ne pot schimba întreaga viață

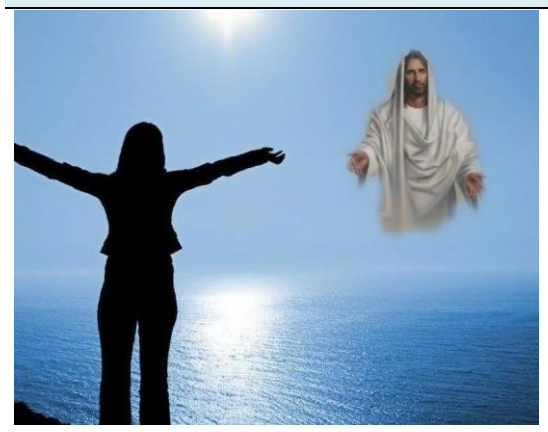

Un bunic evlavios şi ajuns la o vârstă foarte înaintată, era înconjurat de mulţi nepoţi şi strănepoţi căci avea o familie mare. Bătrânul povestea nepoţilor multe întâmplări cu tâlc din viaţa sa. Nepoţii erau foarte entuziasmaţi de toate întâmplările pe care prin trecuse bunicul lor. La un moment dat, unul dintre nepoţi care era mai mare l-a întrebat: - Cum ai reuşit bunicule să treci prin războaie, prin atâtea necazuri şi lipsuri şi cum ţi-ai păstrat întodeauna această stăpânire de sine şi acest echilibru cu care ne uimeşti şi acum?

- Ei bine dragii mei! răspunse el. Să ştiţi că eu întotdeauna am fost atent cu ochii mei, că tot răul din lume pătrunde în inima omului prin simţuri şi mai ales prin văz. Când eram şi eu mic ca voi preotul din sat m-a învăţat să fac trei lucruri în fiecare zi, când plec de acasă:

- întâi, îmi ridic privirea spre cer ca să-mi aduc aminte că acolo sus, este Tatăl meu care mă veghează, El este cel mai important în viaţa mea şi spre el mi se îndreaptă toată silinţa şi putinţa;

- al doilea, îmi plec ochii la pământ şi privesc la cât de puţin loc am nevoie pentru a-mi găsi şi eu acolo mormântul,

- şi în al treilea rând, privesc de jur împrejur la mulţimea de oameni care au de pătimit mai rău decât mine, la toţi aceia care sunt bolnavi: ciungi, ologi. orbi, surzi, muţi, nevoiaşi sau lipsiţi de adăpost.

În felul acesta am trecut în viaţă prin toate suferinţele, le-am îndurat fără cârtire şi am trăit mulţumit şi în pace cu lumea întragă şi cu Bunul Dumnezeu.

SFANTUL DIMITRIE AL ROSTOVULUI- ADEVARATA POCAINTA

Adevarata pocainta consta nu numai in a-ti marturisi sincer pacatele tale parintelui duhovnic, ci si in a nu te mai intoarce la ele. Si nu numai sa nu te intorci la pacate, dar sa si plingi cu inima zdrobita pentru acelea pe care le-ai facut inainte; si nu numai sa plingi pentru ele, dar sa le si indrepti prin nevointele pocaintei, nevointe care nu numai ca ar fi pe masura pacatelor facute de noi, dar le-ar si intrece pe acestea. Desarta este pocainta celui care vrea ca printr-o infrinare de scurta vreme de la mincare si printr-un post de o zi sa acopere imbuibarea si betia lui repetata! Nefolositoare este si pocainta aceluia care crede ca printr-o omorire de scurta durata a trupului isi poate curata pacatele grele, de moarte, savirsite timp de multi ani! Nedreapta este si pocainta celui care nadajduieste ca prin citeva suspine si citeva batai in piept sa indrepte multele lui nedreptati! Indoielnica este iertarea pacatelor celui care gindeste ca prin lacrimi putine, fara ostenelile si nevointele specifice adevaratei pocainte, isi poate spala multele lui faradelegi si necuratii, si astfel sa se izbaveasca de chinurile vesnice! Multe lacrimi au varsat ninivitenii si mare le-a fost pocainta: si toti, de la cel mai mic pina la cel mai mare, s-au imbracat in sac, au hotarit sa tina post nu numai oamenii, ci si vitele, si s-au indreptat catre Dumnezeu in rugaciune de pocainta. Cu toate acestea, nu erau pe deplin convinsi ca vor fi izbaviti de pieirea care ii ameninta, caci spuneau: "Poate ca Dumnezeu Se va intoarce si Se va milostivi si va tine in loc iutimea miniei Lui ca sa nu pierim!" (Iona 3, 9). Si daca ei, dupa o asemenea pocainta, tot nu erau convinsi ca Dumnezeu ii va milui si le va ierta pacatele, atunci cum poate fi convins acela care crede ca printr-o pocainta scurta si citeva lacrimi se va curati de pacatele lui multe si grele? S-ar putea spune: "Ninivitenii erau pagini, ei nu stiau ce spune Scriptura: «Inima infrinta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi» (Ps. 50, 18); «Aproape este Domnul de cei umiliti la inima si pe cei smeriti cu duhul ii va mintui» (Ps. 33, 17); «Zis-am: Marturisi-voi faradelegea mea Domnului; si Tu ai iertat nelegiuirea pacatului meu» (Ps. 31, 6). Iar noi, credinciosii, nadajduim ca si putinele lacrimi, imbinate cu marturisirea pacatelor, pot primi de la Domnul iertarea lor". La aceasta iti voi raspunde: desigur, pot, insa numai la aceia care se afla la sfirsitul vietii lor si carora nu le-a mai ramas timp pentru plingerea pacatelor si pentru nevointe. Pe acestia Domnul ii va milui chiar si numai pentru zdrobirea inimii. Ca exemplu il avem pe tilharul de pe cruce. Dar de la omul sanatos, care are timp pentru pocainta, Dumnezeu cere multe lacrimi, multe osteneli si nevointe, pina cind aceste nevointe ale pocaintei vor fi pe masura sau, mai bine zis, vor intrece pacatele savirsite inainte. Iata ce trebuie sa mai spunem despre lacrimi: exista oameni care uneori au inima induiosata si pling pentru pacatele lor, dar tot nu inceteaza sa pacatuiasca; ce folos au aceste lacrimi daca oamenii nu isi indreapta viata lor? Unii chiar isi marturisesc pacatele lor cu lacrimi, dar apoi se intorc iarasi la aceleasi pacate; ce folos au ei de la lacrimile varsate cind, dupa aceea, se afunda iarasi cu atita placere in pacatul dinainte? Asadar nu sunt de ajuns numai induiosarea si zdrobirea inimii pentru putina vreme, fara pocainta adevarata, caci pocainta cea adevarata consta nu numai in faptul de a regreta si a plinge pentru pacate, ci si in faptul de a nu te mai intoarce la ele, iar pentru acele pacate care sunt deja savirsite, trebuie sa savirsesti nevointele pocaintei. Apostolul Pavel spune ca Esau "desi cu lacrimi a cautat, n-a mai avut cum sa schimbe hotarirea" (Evr. 12, 17). De ce nu au fost primite de catre Dumnezeu lacrimile acestui pacatos, de ce nu au curatit ele pacatele lui? Sfintul Ioan Gura de Aur raspunde la aceasta intrebare astfel: "El n-a mai avut cum sa schimbe hotarirea, pentru ca nu s-a aratat el insusi vrednic de pocainta".Un altul poate spune: "Apostolul Petru a plIns putin si a primit iertarea pacatului sau; asa si mie mi se vor ierta pacatele, fara sa am osteneli indelungate de pocainta, daca voi plinge macar un ceas inaintea Domnului". Acestuia ii va raspunde in locul meu insusi ucenicul Apostolului Petru, Sfintul Clement. El spune ca Sfintul Petru in fiecare noapte, auzind cintarea cocosului, isi amintea imediat lepadarea lui de Hristos, se ridica din patul sau si cadea la pamвnt, plingind cu amar si varsind multe lacrimi, si asa a facut in tot timpul vietii lui. Iar istoricul bisericesc Nichifor adauga faptul ca ochii Sfintului Apostol, din pricina plinsului zilnic, erau intotdeauna rosii si parca insingerati. Iata care a fost pocainta lui Petru! Dar tu, care nadajduiesti sa-ti plingi toate pacatele tale intr-un ceas, poti sa plingi cu atita amar, cum a plins Petru? Poti sa te tinguiesti in fiecare noapte asa cum s-a tInguit el? Esti In stare sa savIrsesti acele osteneli si nevointe pe care le-a savIrsit SfIntul Petru, de dragul Domnului sau, pentru lepadarea sa, chiar pina la rastignirea cu capul in jos pe cruce? Asadar nu te increde in putina zdrobire a inimii tale si nu-ti pune nadejdea in firava ta osteneala si in scurta ta nevointa: fa inaintea Domnului pocainta pe masura pacatelor tale mari si chiar mai mare decit ele, cu multe lacrimi, si abia atunci o, pacatosule, sa astepti mila de la El! Apostolul spune: "Caci precum ati facut madularele voastre roabe necuratiei si faradelegii, spre faradelege, tot asa faceti acum madularele voastre roabele dreptatii, spre sfintire" (Rom. 6, 19). Iar Sfintul Grigorie Dialogul spune: "Pocainta se cunoaste dupa roade, nu dupa radacina sau frunze: Domnul l-a blestemat pe smochinul care avea numai frunze, insa era neroditor; tot asa nu primeste nici simpla marturisire a pacatelor fara rod - omorirea trupului (ca o nevointa a pocaintei)". Luati aminte la aceste cuvinte; radacina pocaintei este buna intentie de a marturisi pacatele, frunzele sunt insasi marturisirea pacatelor catre Dumnezeu inaintea parintelui duhovnic si fagaduinta de indreptare, iar roadele pocaintei sunt viata virtuoasa si ostenelile caintei. Dupa aceste roade se si cunoaste adevarata pocainta. Intareste buna ta intentie sa fie ca o radacina; inmulteste cuvintele marturisirii pacatelor tale spre a fi ca frunzele in copac; insa daca, dupa aceea, nu vei aduce roade vrednice de pocainta, daca nu iti vei indrepta viata ta si nu vei inlocui pacatele tale cu virtutile opuse lor, atunci vei fi un pom nevrednic de binecuvintarea lui Dumnezeu, si mai mult decit aceasta: teme-te de blestemul lui Dumnezeu!In Sfinta Scriptura citim despre doi pacatosi care s-au cait deopotriva pentru pacatele lor si le-au marturisit inaintea lui Dumnezeu. Acestia au fost Saul si David. Insa nu au primit amindoi iertare de la Dumnezeu. Saul a spus: "Am pacatuit calcind porunca Domnului" (1 Regi 15, 24). David a spus: "Am pacatuit inaintea Domnului meu". Insa David a primit iertare si s-a mintuit, iar Saul nu s-a invrednicit de iertare si a pierit in minia Domnului. De ce s-a ontimplat asa? Oare Domnul a judecat nedrept pe cei doi pacatosi care I s-au spovedit, pe unul miluindu-l, iar pe celalalt respingondu-l? Nu! "Credincios este Domnul intru cuvintele Sale si cuvios intru toate lucrurile Sale" (Ps. 144, 13).

Vinovat este insusi pacatosul neiertat, adica Saul: in cuvinte el si-a marturisit pacatul lui, insa nu a facut pocainta adevarata si nu s-a indreptat, desi avea timp destul pentru acestea. Iar David, dupa marturisirea pacatului sau, cit s-a nevoit in pocainta! In fiecare noapte uda patul cu lacrimile lui, se destepta la miezul noptii, minca cenusa in loc de piine si bautura lui o amesteca cu plinsul; se istovise din pricina postului, isi omora trupul si se smerea inaintea Domnului, imbracindu-se in sac si avind capul presarat cu cenusa. Si pentru aceste osteneli ale pocaintei nu numai ca a primit iertarea pacatului sau, dar a devenit si alesul cel iubit al lui Dumnezeu. Iar Saul, care si-a spovedit numai cu gura pacatul sau si nu s-a ostenit sa faca pocainta, a ramas pe veci neiertat...Asadar nimeni sa nu nadajduiasca sa se curateasca de pacatele sale mari numai prin spovedanie si putina zdrobire a inimii, fara ostenelile si nevointele specifice adevaratei pocainte daca, avind vreme sa-si indrepte viata, se leneveste sa implineasca acest lucru cu fapta. Mai bine sa il urmam pe David care spune: "Ca faradelegea mea eu o voi vesti si ma voi ingriji pentru pacatul meu" (Ps. 37, 18).

Vedeti, el nu se multumeste numai cu marturisirea faradelegii lui, ci se ingrijeste sa o si indrepte: voi marturisi - spune el - pacatul meu si ma voi osteni sa-l indrept. Caci ce folos este a deschide rana si nu a pune pe ea plasturele care trebuie? Ce folos este in a-ti marturisi pacatele, iar apoi in a nu savirsi ostenelile pocaintei pentru ele si a nu-ti indrepta viata?

Biserica Ortodoxă din Moldova este supusă unui atac prin adoptarea legii antidiscriminare şi a cultelor – declaraţie

Mitropolitul Chişinăului şi al Întregii Moldove, ÎPS Vladimir, se arată deranjat de învinuirile aduse de reprezentantul Organizaţiei Naţiunilor Unite, Heiner Bielefeldt, care afirmă, într-un raport, că Biserica Ortodoxă din Moldova are statut privilegiat şi ar leza drepturile altor confesiuni religioase din ţară. „Declaraţiile dlui Bielefeldt au fost bazate pe fapte neverificate, pe zvonuri şi clevetiri propagate de unele mass-media angajate şi rău-voitoare faţă de Biserică şi poporul dreptcredincios al Moldovei", se menţionează într-o declaraţie a Mitropoliei. Poziţia oficială a ÎPS Vladimir a fost făcută publică de către secretarul Mitropoliei, protoiereul Vadim Cheibaş, în cadrul unei conferinţe de presă. Potrivit lui, religia ortodoxă trebuie să aibă un statut aparte şi nu poate fi egalată cu alte confesiuni religioase. În acest context, Vadim Cheibaş s-a referit la adoptarea Legii cultelor. **„Aceste legi, amendamente, modificări în detrimentul moralităţii le calificăm ca un atac camuflat, ascuns împotriva Bisericii Ortodoxe"**, a subliniat secretarul Mitropoliei. Cheibaş a menţionat că guvernanţii trebuie să caute modalităţi pentru a nu admite adoptarea Legii antidiscriminare.

ŞTIRI RELIGIOASE

Şi-a pierdut slujba din cauza credinţei sale în Dumnezeu

Un fost angajat al NASA a dat in judecata institutia la care a lucrat, pentru ca, spune el, a fost discriminat si concediat din cauza credintelor lui religioase. David Coppedge a lucrat timp de 15 ani la Jet Propulsion Laboratory, un centru de cercetarea afiliat NASA si finantat de guvernul Statelor Unite.

El a fost unul dintre sefii misiunii Cassini, care a cercetat planeta Saturn si lunile sale. Desi era foarte apreciat pentru munca sa ca informatician, David spune ca a inceput sa fie discriminat, pentru ca discuta despre religie cu toti colegii sai.

Savantul spune ca el crede "intr-o forta superioara", considerand ca viata este mult prea complexa pentru a fi creata intamplator, cum sustine evolutionismul.

El isi expunea aceasta credinta in fata colegilor si chiar le oferea DVD-uri despre teoria "inteligentei creatoare", scrie FoxNews.

In anul 2009, el si-a pierdut functia de conducere, iar anul trecut a fost concediat. Procesul in care David a dat in judecata NASA va incepe saptamana aceasta, iar savantul este sustinut de doua organizatii civile crestine.

Cele mai uimitoare imagini cu planeta Pamant! Cum arata un fulger vazut din Statia Spatiala Internationala

Pe langa reputatia sa de crestin militant, David Coppedge era privit ca o persoana foarte conservatoare. El le spunea fostilor colegi ca o casatorie este posibila numai in cadrul unui cuplu heterosexual si cerea ca petrecerile de sfarsit de an din cadrul insitutiei sa fie numite "petreceri de Craciun".

In replica, reprezentantii NASA spun ca barbatul a fost concediat din alte motive. El intra in conflict cu altii, de aceea si-a pierdut functia de conducere, iar apoi a primit un avertisment scris si ulterior a fost concediat, deoarece colegii se simteau hartuiti de atitudinea lui.

In plus, alti 245 de angajati ai Laboratorului NASA au fost concediati anul trecut din cauza reducerii fondurilor, prin urmare nu a fost singurul dat afara. David Coppedge are un site unde interpreteaza descoperirile stiintifice din punctul de vedere ale "inteligentei creatoare" si este si membru al unei companii care produce filme documentare pe aceasta tema (Illustra Media).

Credinta lui David, Intelligent Design, este o forma de creationism, care se bazeaza insa pe descoperirile stiintifice actuale, pe care le interpreteaza in maniera proprie, invocand necesitatea supranaturalului.